

יותר משלוש מאות כהנים גדולים, שכל אחד לא הוציא שנתו, ונשתהו מלמנות אחר, ונוכחו דקא מירחקא שנדחקת הלשכה מהוצאה זו בכל שנה במשך זמן ממושך.

הייתי אומר [תקנו ואמרן]: יגבו לה מן היורשים, וימסרוה לציבור.

וכיון דחזי דקא פשעי בה יורשין ואין מביאין אותה, חזרו והתקינו שתהא באה מתרומת הלשכה, כדין תורה,

נמצא, שמן התורה היא באה משל ציבור, ואין זה סתירה למה ששינו במשנה שהיא באה משל ציבור מתנאי בית דין. לפי שהוצרכו לתנאי זה, כיון שתקנו קודם לכן שתבוא משל יורשין.

שינו במשנה: ושלמימה היתה קריבה מנחת החביתין כשמת הכהן הגדול ולא מינו אחר תחתיו. שכיון שבאה משל ציבור לרבי שמעון, או משל יורשין לרבי יהודה, אין בה דין "מחציתה" האמור בתורה, אלא מקריבים עשרון שלם [בבוקר]. או גם בערב כפי שיבואר להלן].

רבי יוסה אומר: רבי יוחנן בעי בדין זה:

האם היא באה שלימה כשחרית ושלימה בין הערביים, שני עשרונים בכל יום.

או דלמא היא באה רק שלימה שחרית, ותו לא. לפי שאין בה דין מחצית. ולא נצטוו אלא על עשירית האיפה בכל יום.

ובטילה הקרבת מנחת חביתין של בין הערביים.

[גירסת הגר"א] הדר רבי יוחנן והתבונן, ופשיטא ליה [ונפשט לו הספק] שמקריב

רבי שמעון אומר: אינה באה משל יורשים אלא משל ציבור. שנאמר בה "חק עולם", ודרשינן: שבאה משל עולם.

ועוד דרשינן: הא דכתיב "כליל תקטר" — שתהא כולה כליל בחקטרה!

והיינו, שאינה נאכלת אף כשבאה משל ציבור, למרות שעתה היא אינה מנחת כהן. [גירסת הגר"א]

ומקשינן על הברייתא, שמבואר בה כי לפי רבי שמעון, מנחת כהן גדול לאחר שמת, באה משל ציבור:

רבי בא בר ממל בעי [הקשה]: מוחלפה שטתיה דרבי שמעון! מוחלפת [יש סתירה בשיטתו], לכאורה.

כי תמן, במשנתינו אמר שמנחה זו באה משל יורשין של הכהן הגדול, שהרי אמר במשנה שתנאי בית דין התנו שתהא באה משל ציבור.

אלמא מעיקר הדין משל יורשין היתה באה, ורק התנו שתבוא משל ציבור.

ואילו הכא בברייתא, אמר ודרש מן התורה שמשל ציבור היא באה?

אמר רבי חיה בר בא: ולא יאות [שפיר] הוא מקשה? ! דקושיא אלימתא היא.

אתא רבי יעקב בר אחא ואמר בשם רבי אבהו בשם רבי יוחנן: לעולם דבר תורה הוא שתהא באה מן הציבור, וכדדרש רבי שמעון בברייתא מדכתיב "חק עולם" משל עולם תהא.

וכיון דחזי [שראון] בזמן בית שני, שעמדו